

Källa: www.bgf.nu

Floder av Blod/Rivers of Blood

Enoch Powell's "Rivers of Blood" tal är känt av många, men endast ett fåtal har läst den fulla texten av vad han egentligen sa!

Först den svenska översättningen och därefter kommer den engelska originaltexten.

Floder av blod

Tal av Enoch Powell 1968-04-20 (översatt till svenska)

Den främsta uppgiften för statsmannaskap är att förhindra sådant ont som går att förhindra. I försöken att göra så stöter man på hinder som är djupt rotade i den mänskliga naturen. Det onda märks inte förrän det har visat sig, och i varje dess steg finns rum för dispyter huruvida det är verkligt eller imaginärt. De dagsaktuella problemen tar uppmärksamheten; frestelsen inom politiken är stor för att bekymra sig för det omedelbara, på bekostnad av det framtida.

Framför allt är folk benägna att se varningar för problem som orsaken till problem, och även att man önskar problem. "Om bara", älskar de att tänka, "om bara folk lät bli att tala om det så skulle det nog inte inträffa". Kanske går denna vana tillbaka till en primitiv övertygelse om att ordet och saken, namnet och objektet, är samma sak.

I alla händelser är inte diskussionen om framtida undviklig ondska särskilt populär bland politiker, men den är i hög grad nödvändig. De som smiter från den diskussionen förtjänar fördömanden från dem som kommer efter.

För en eller ett par veckor sedan hamnade jag i en diskussion med en av mina väljare, en medelålders vanlig man anställd i en av våra nationaliserade industrier. Efter ett par meningar om vädret sa han plötsligt att "Om jag hade pengar skulle jag resa iväg, jag skulle inte stanna i detta land". Jag svarade avvärjande att den nuvarande regeringen inte sitter i evighet; men han tog inte intryck av det utan fortsatte, "Jag har tre barn, alla har klarat läroverket, och två av dem är gifta, de har familjer. Jag får ingen ro förrän jag sett dem bosätta sig i ett annat land. I vårt land kommer om 15 till 20 år den svarte mannen att hålla piskan över den vite mannen".

Jag kan redan höra kören av förbannelser. Hur vågar jag säga något så fasansfullt? Hur vågar jag orsaka problem och upprörda känslor genom att återge en sådan diskussion?

Svaret är att jag inte har rätt att låta bli. Här har vi en anständig, vanlig, hygglig engelsman, som i fullt dagsljus i min egen stad säger till mig, hans riksdagsman, att detta land kommer inte att vara värt att leva i för hans barn. Jag har helt enkelt inte rätt att bara skaka på axlarna och tänka på något annat. Det han säger, säger tusen eller hundra tusen andra ó kanske inte över hela Storbritannien, men i områden som redan håller på att totalt transformeras i en utsträckning som det inte finns några paralleller till ens i tusen år av engelsk historia.

Inom 15 till 20 år kommer, om trenden står sig, tre och en halv miljoner samväldesimmigranter och deras avkomlingar att finnas i detta land. Det är inte min siffra; det är en officiell siffra från Parlamentet genom dess talesman för *Registrar General's Office*.

Det finns ingen jämförande officiell siffra för år 2000, men den torde hamna någonstans mellan fem och sju miljoner, ungefär en tiondedel av hela befolkningen, och närma sig det som Storlondon har. Men naturligtvis kommer den inte att vara likformigt fördelad mellan Margate och Aberystwyth, eller

mellan Penzance och Aberdeen. Men hela områden, städer, och delar av städer, tvärs över England, kommer att upptas av immigranter och deras avkomlingar.

Allt efter hand kommer denna andel ó som är immigrantavkomlingar, födda i England på samma sätt som alla vi andra - att öka snabbt. Det är sådana fakta som gör att vi måste agera nu, just med den typ beslut som är svårast för politiker att fatta; för åtgärder där svårigheterna är omedelbara, men där fördelarna ligger flera parlamentsval framåt i tiden.

Det naturliga och rationella för en nation som konfronteras med sådana framtidsutsikter är att först fråga sig: "*Hur kan följderna reduceras?*" även om de inte helt kan undvikas. Kan de begränsas med beaktande av att antal är det väsentliga, att betydelsen och följderna av att främmande element bosätter sig i ett land, är oerhört beroende av om dessa främmande element utgör en procent eller tio procent. Svaret på denna enkla och rationella fråga är lika enkel som rationell; genom stopp för fortsatt inflöde och samtidigt uppmuntran till maximalt utflöde. Båda svaren är delar av det Konservativa partiets politik.

Det är närmast ofattbart att det nu till Wolverhampton varje vecka kommer 20 till 30 nya immigrantbarn från andra världsdelar ó och som kommer att innebära 15 till 20 nya familjer om ett eller ett par decennier. De som gudarna vill förstöra, görs först galna. Vi måste vara galna, verkligt galna, när vi som nation tillåter ett årligt inflöde av bortåt 50.000 understödstagare, människor som till största delen utgör en grund för framtida tillväxt av immigrantbefolkningen. Det är som att se en befolkning lägga ved på sitt eget begravningsbål. Vi är faktiskt galna nog att tillåta ogifta personer immigrera för giftemål med personer de aldrig ens träffat.

Vi får inte inbilla oss att flödet av understödstagare kommer att försvinna per automatik. Tvärtom, även med den nuvarande inflödestakten av bara 5000 personer per år som får kuponger, så finns tillräckligt underlag för ytterligare 25.000 understödstagare per år i evighet, och det utan att räkna in den stora gruppen som redan finns här ó och de illegalt ankomna. Under sådana omständigheter kommer inget att vara tillräckligt med mindre det totala inflödet för bosättning här reduceras till försumbara proportioner, och att nödvändig lagstiftning och administrativa åtgärder tas utan dröjsmål.

Jag betonar orden "*för bosättning*". Detta har inget att göra med ankomst av medborgare från Samväldet eller utläningar till detta land för studier eller för förbättring av deras kvalifikationer, som t.ex. de läkare inom Samväldet som förtjänstfullt av deras hemländer möjliggjort en snabbare expansion av vår sjukhusservice, än vad som annars varit möjlig. Dessa är inte immigranter, och har aldrig varit det.

Jag återvänder till återvandring. Om all immigration upphörde i morgon skulle tillväxttakten bland immigrantbefolkningen och deras avkomma bli ordentligt reducerad, men den framtida storleken av denna grupp av befolkningen skulle fortfarande lämna den fundamentala karaktären av denna nationella fara oberörd. Detta måste åtgärdas eftersom en förhållandevis stor del av totalen fortfarande består av personer som invandrat till detta land under de senaste tio åren eller så.

Därför denna nödvändighet att inleda den andra delen av det Konservativa partiets politik; uppmuntran till återvandring. Ingen kan uppskatta det antal som genom generöst stöd kan fås att antingen återvända till sina hemländer, *eller resa till andra länder som är mer angelägna om att få in den arbetskraft och skicklighet de representerar*. Ingen vet, eftersom inga sådana försök gjorts. Jag kan bara säga att även i nuvarande läge kommer ibland immigranter i min egen valkrets till mig och frågar om jag kan finna något sätt att hjälpa dem att återvända hem. Om en sådan politik blev införd och genomdriven med den övertygelse som allvaret i frågan motiverar, kunde det resulterande utflödet kanske ändra framtidsutsikterna.

Den tredje delen i det Konservativa partiets plan innebär att alla som vistas i detta land som medborgare ska vara lika inför lagen, och det ska inte finnas någon diskriminering eller några skillnader inför myndigheterna ó eller som Mr Heath uttrycker det ó inga första klassens och inga

andra klassens medborgare. Detta innebär inte att immigranten och hans barn ska hissas upp till en privilegierad eller speciell klass, eller att medborgaren ska nekas sin rätt att sköta sina egna affärer, eller bli utsatt för påbud om varför han hellre uppträder på det ena lagliga sättet framför det andra.

Missuppfattningen om realiteterna kan inte vara större än den är bland dem som *skrämmande kräver lagstiftning mot vad de kallar diskriminering*, oavsett de är ledarskribenter av samma sort, och ibland på samma tidning, som år efter år på 30-talet försökte att förblinda detta land från det kommande onda som var i antågande, eller ärkebiskopar som lever i sina palats skönt fjärran, med sängkläderna dragna rakt upp över ansiktet. De har förstätt det helt fel. Diskrimineringen och utanförskapet, känslan av upprördhet och harm, ligger inte hos immigrantbefolkningen; utan bland sådana av dem som har kommit och fortfarande kommer. Att lagstifta om detta nu vore som att riskera föra en tändsticka till en kruttunna. Det snällaste man kan säga om dessa som föreslår och stöder det, är att de inte vet vad de gör.

Inget är mer missledande än jämförelsen mellan Storbritannien och den amerikanske negeren. Negerbefolkningen i USA, som fanns redan innan USA bildades som nation, startade bokstavligen som slavar och fick senare rösträtt och andra rättigheter som följer ett medborgarskap, något som de bara gradvis gör bruk av och som fortfarande inte är fullständiga. Samväldesimmigranten kom till Storbriannien som fullständig medborgare, till ett land som inte kände någon diskriminering mellan en medborgare och en annan, och han fick omedelbart varje medborgares rättigheter, från rösträtt till fri hälsovård. Eventuellt av immigranten upplevda nackdelar härrörde inte från lagstiftning eller från politik eller från administrationen, utan från personliga omständigheter och olyckor som orsakar, och alltid kommer att orsaka, framgång och erfarenhet för en person, och annat för en annan.

Men medan inresa för immigranten till detta land innebar tillgång till hett eftertraktade privilegier och möjligheter, var följderna för den existerade befolkningen helt annorlunda. Av orsaker som de ej kunde ta till sig, och i enlighet med en praxis för vilken de aldrig tillfrågats, fann de sig själva ha blivit främlingar i sitt eget land.

De fick finna sig i att deras fruar inte kunde finna sjukhusbäddar vid barnafödande, deras barn inte finna skolplatser, att deras hemmiljö och grannskap förändrats i grunden, och se sina planer och framtidsutsikter omintetgjorda; på arbetsplatsen fann de att arbetsgivaren tvekade vad gällde kraven på immigrantarbetarna på den disciplin och kompetens som krävdes av de inhemska arbetarna; de började så småningom höra fler och fler röster som sa dem att de nu var oönskade. De erfar att det enkelriktade privilegium som ska genomföras i Parlamentet - en lagstiftning som inte kan, och inte är ämnad att fungera som ett skydd för dem eller stilla deras farhågor - görs för att ge främlingen, den missnöjde och ombudsprovokatören, kraften att hänga ut dem.

I hundratals av de brev jag mottagit sedan jag senast talade i detta ämne för två eller tre månader sedan, finns en sak som jag fann i stort sett ny och olycksbådande. Parlamentsdelegater är vana vid typiskt anonyma brevskrivare; men det som överraskade och upprörde mig var den höga andelen ordinära, hyggliga, förståndiga människor, som skrev rationella och ofta välskrivna brev, som trodde att de måste utelämna sin adress eftersom det var farligt att ha utlämnat sig själva i skrift till en medlem av Parlamentet där de samtyckte i åsikter som jag framfört, och att de kunde riskera böter eller reprisalier om de blev identifierade. Känslan av att vara en plågad minoritet, som nu är stadigt ökande bland vanliga engelsmän i utsatta områden, är något som de som är utan direkt erfarenhet inte kan ta till sig. Jag tänker låta en av dessa hundratals människor tala för mig i

På en respektabel gata i Wolverhampton såldes för åtta år sedan ett hus till en neger. Idag bor endast en vit person kvar på den gatan, en gammal kvinnlig pensionär. Detta är hennes historia: Hon förlorade sin make och båda sina söner i kriget. Så hon omvandlade sitt sjurumshus, hennes enda tillgång, till ett slags pensionat. Hon arbetade hårt, hade framgång, betalade av lånen och började lägga undan medel för sin ålderdom. Då började immigranterna komma. Med stigande oro såg hon hur det ena huset efter det andra togs över. Den lugna gatan blev en plats av oljud och förvirring. Bedrövade flyttade hennes vita hyresgäster ut.

Dagen efter att den siste flyttat väcktes hon klockan sju på morgonen av att två negrer ville använda hennes telefon för att kontakta sin arbetsgivare. När hon vägrade, som hon skulle gjort envar så dags på dygnet, blev hon hotad och fruktade att hon skulle ha blivit attackerad om det inte var för kedjan i dörren. Immigrantfamiljer har försökt att hyra rum hos henne, men hon har hela tiden vägrat. Hennes små besparingar försvann, och efter att ha betalt sin skatt hade hon två pund per vecka kvar att leva på. Hon ville då ha en skattereduktion och den unga damen som tog emot hennes ansökan, föreslog att hon skulle hyra ut delar av sitt hus. När hon svarade att de enda hon kunde få var negrer, sa den unga damen att "*rasistiska fördomar leder ingenstans i detta land*". Då hon gick hem.

Telefonen är hennes livlina. Hennes familj betalar räkningen och hjälper henne så gott de kan. Immigranter har erbjudit sig att köpa huset ó till ett pris som den presumtive köparen skulle vara i stånd att få igen från sina hyresgäster på ett antal veckor, eller högst några månader. Hon börjar bli rädd att gå ut. Fönster blir sönderslagna. Hon finner avföring tryckt genom sin brevlåda. När hon går till affären följs hon av barn, charmerande bredsmilande negerbarn. De kan inte tala engelska, men ett ord kan de, "Rashatare", ropar de. Denna kvinna är övertygad om att när den nya rasrelationslagen antas kommer hon att sättas i fängelse. Och har hon fel? I börjar undra.

Det andra farliga självbedrägeriet som de med uppsåt eller blindhet lider av, kan summeras i ordet "integration". Att bli integrerad i en befolkning betyder i alla praktiska betydelser att man inte avviker från dess andra medlemmar. Nu, när det finns utmärkande fysiska skillnader, speciellt i hudfärg, är integration svår om inte omöjlig. Det finns bland samväldesimmigranterna de som har bott här de senaste femton åren eller så, många tusen vars högsta önskan och varje tanke och strävan inriktas på att bli integrerade. Men att föreställa sig att sådana saker föresvävar den stora och växande majoriteten av immigranter och deras barn är ett orimligt och farligt missförstånd.

Vi närmar oss nu en förändring. Hittills har omständigheter och bakgrund gjort själva idén om integration omöjlig att uppnå för den större delen av den immigrerade befolkningen ó de har aldrig tagit till sig eller avsett en sådan sak, deras antal och fysiska koncentration gjorde att trycket för integration som normalt finns i mindre grupper minoriteter inte fungerade.

Nu ser vi en tillväxt av övertygade krafter agerande emot en integration, mäktiga intressen för bevarande och skärpning av rasliga och religiösa skillnader, i syfte att bevara den nuvarande dominansen, först över andra immigranter och sedan över resten av befolkningen. Molnet, inte är större än en manshand som så snabbt kan täcka skyn, har nyligen setts i Wolverhampton och har visat tecken på att sprida sig snabbt. Orden som jag nu tänker använda, ord för ord som de förekom i lokalpressen den 17 februari, är inte mina, de är de av en labourledamot, minister i Parlamentet i den nuvarande regeringení

"Kampanjen från sikhernas brödraskap för att få behålla i Storbritannien opassande seder är värd att beklaga. I en anställning i Storbritannien, speciellt inom statlig verksamhet, måste de vara beredda att acceptera villkoren för sin anställning. Att kräva speciella rättigheter, (eller ska vi säga riter?) leder till en farlig splittring i samhället. Det är frätande och måste bli kraftigt fördömt."

Ett erkännande till **John Stonehouse** för att ha haft insikten att ta det till sig, och modet att säga det.

För dessa farliga och splittrande element är den lagstiftning som är föreslagen i "the Race Relations Bill" vad de behöver för att blomma ut. Här är medlen för att visa att immigrantsamhällen kan organiseras att befästa sina medlemmar, att agitera och kampanja emot andra medborgare, och skrämma och dominera resten, med de legalitetens vapen som de okunniga och oinformerade försett dem med. När jag ser framåt fylls jag av förutsägelser; som romarna tycker jag mig se en "Tiberfloden skummande av blod".

Detta tragiska och motspänstigt förnimbara som vi åser med skräck på den andra sidan Atlanten men som där är invävd i historien och statens själva existens, kommer till oss här av vår egen vilja och vår

egen försummelse. Verkligen, det är här. I numerära termer, det kommer att vara av amerikanska proportioner långt innan slutet av detta århundrade.

Endast resolut och brådskande handling kommer att avvärja det. Huruvida det kommer att bli allmänhetens vilja att kräva det, vet jag ej. Vad jag vet är att se det, men inte tala om det, skulle vara ett stort förräderi.

Rivers of Blood

Enoch Powell - 20th of April, 1968.

The supreme function of statesmanship is to provide against preventable evils. In seeking to do so, it encounters obstacles which are deeply rooted in human nature. One is that by the very order of things such evils are not demonstrable until they have occurred; at each stage in their onset there is room for doubt and for dispute whether they be real or imaginary. By the same token, they attract little attention in comparison with current troubles, which are both indisputable and pressing; whence the besetting temptation of all politics to concern itself with the immediate present at the expense of the future.

Above all, people are disposed to mistake predicting troubles for causing troubles and even for desiring troubles. "If only", they love to think, "If only people wouldn't talk about it, it probably wouldn't happen". Perhaps this habit goes back to the primitive belief that the word and the thing, the name and the object, are identical.

At all events, the discussion of future grave but, with effort now, avoidable evils is the most unpopular and at the same time the most necessary occupation for the politician. Those who knowingly shirk it deserve, and not infrequently receive, the curses of those who come after.

A week or two ago I fell into conversation with a constituent, a middle-aged, quite ordinary working man employed in one of our nationalised industries. After a sentence or two about the weather, he suddenly said, "If I had the money to go, I wouldn't stay in this country". I made some deprecatory reply to the effect that even this government wouldn't last for ever; but he took no notice, and continued, "I have three children, all of them have been through grammar school and two of them are married now, with family. I shan't be satisfied 'till I have seen them all settled overseas. In this country, in 15 or 20 years' time, the black man will have the whip hand over the white man".

I can already hear the chorus of execration. How dare I say such a horrible thing ? How dare I stir up trouble and inflame feelings by repeating such a conversation ?

The answer is that I do not have the right not to do so. Here is a decent, ordinary, fellow Englishman, who in broad daylight in my own town says to me, his Member of Parliament, that his country will not be worth living in for his children. I simply do not have the right to shrug my shoulders and think about something else. What he is saying, thousands and hundreds of thousands are saying and thinking - not throughout Great Britain, perhaps, but in the areas that are already undergoing the total transformation to which there is no parallel in a thousand years of English history.

In 15 or 20 years, on present trends, there will be, in this country, three and a half million Commonwealth immigrants and their descendants. That is not my figure; that is the official figure given to Parliament by the spokesman of the Registrar General's Office. There is no comparable official figure for the year 2000, but it must be in the region of five to seven million, approximately one tenth of the whole population, and approaching that of Greater London. Of course, it will not be evenly distributed from Margate to Aberystwyth and from Penzance to Aberdeen. Whole areas, towns and parts of towns across England will be occupied by sections of the immigrant and immigrant-descended population.

As time goes on, the proportion of this total who are immigrant descendants, those born in England, who arrived here by exactly the same route as the rest of us, will rapidly increase. Already, by 1985

the native-born would constitute the majority. It is this fact which creates the extreme urgency of action now, of just that kind of action which is hardest for politicians to take; action where the difficulties lie in the present but the evils to be prevented or minimised lie several Parliaments ahead.

The natural and rational first question with a nation confronted by such a prospect is to ask, "How can its dimensions be reduced?". Granted it may not be wholly preventable. Can it be limited, bearing this in mind, that numbers are of the essence; the significance and consequences of an alien element introduced into a country or population are profoundly different according to whether that element is 1 per cent or 10 per cent. The answers to the simple and rational question are equally simple and rational; by stopping, or virtually stopping, further in-flow, and by promoting the maximum out-flow. Both answers are part of the official policy of the Conservative Party.

It almost passes belief that at this moment 20 or 30 additional immigrant children are arriving from overseas in Wolverhampton alone every week - and that means 15 or 20 additional families a decade or two hence. Those whom the gods wish to destroy, they first make mad. We must be mad, literally mad, as a nation to be permitting the annual in-flow of some 50,000 dependents, who are for the most part the material of the future growth of the immigrant-descended population. It is like watching a nation busily engaged in heaping up its own funeral pyre. So insane are we that we actually permit unmarried persons to immigrate for the purpose of founding a family with spouses and fiancés whom they have never seen.

Let no one suppose that the flow of dependents will automatically tail off. On the contrary, even at the present admission rate of only 5,000 a year by voucher, there is sufficient for a further 25,000 dependents per annum ad infinitum, without taking into account the huge reservoir of existing relations in this country - and I am making no allowance at all for fraudulent entry. In these circumstances, nothing will suffice but that the total in-flow for settlement should be reduced at once to negligible proportions, and that the necessary legislative and administrative measures be taken without delay.

I stress the words "for settlement". This has nothing to do with the entry of Commonwealth citizens, any more than of aliens, into this country, for the purposes of study or of improving their qualifications, like (for instance) the Commonwealth doctors who, to the advantage of their own countries, have enabled our hospital service to be expanded faster than would otherwise have been possible. These are not, and never have been, immigrants.

I turn to re-emigration. If all immigration ended tomorrow, the rate of growth of the immigrant and immigrant-descended population would be substantially reduced, but the prospective size of this element in the population would still leave the basic character of the national danger unaffected. This can only be tackled while a considerable proportion of the total still comprises persons who entered this country during the last ten years or so.

Hence the urgency of implementing now the second element of the Conservative Party's policy; the encouragement of re-emigration. Nobody can make an estimate of the numbers which, with generous assistance, would choose either to return to their countries of origin or to go to other countries anxious to receive the manpower and the skills they represent. Nobody knows, because no such policy has yet been attempted. I can only say that, even at present, immigrants in my own constituency from time to time come to me, asking if I can find them assistance to return home. If such a policy were adopted and pursued with the determination which the gravity of the alternative justifies, the resultant outflow could appreciably alter the prospects.

The third element of the Conservative Party's policy is that all who are in this country as citizens should be equal before the law and that there shall be no discrimination or difference made between them by public authority. As Mr Heath has put it we will have no "first-class citizens" and "second-class citizens". This does not mean that the immigrant and his descendent should be elevated into a privileged or special class or that the citizen should be denied his right to discriminate in the

management of his own affairs between one fellow-citizen and another, or that he should be subjected to imposition as to his reasons and motive for behaving in one lawful manner rather than another.

There could be no grosser misconception of the realities than is entertained by those who vociferously demand legislation as they call it "against discrimination", whether they be leader-writers of the same kidney and sometimes on the same newspapers which year after year in the 1930's tried to blind this country to the rising peril which confronted it, or archbishops who live in palaces, faring delicately with the bedclothes pulled right up over their heads. They have got it exactly and diametrically wrong. The discrimination and the deprivation, the sense of alarm and of resentment, lies not with the immigrant population but with those among whom they have come and are still coming. This is why to enact legislation of the kind before Parliament at this moment is to risk throwing a match onto gunpowder. The kindest thing that can be said about those who propose and support it is that they know not what they do.

Nothing is more misleading than comparison between the Commonwealth immigrant in Britain and the American Negro. The Negro population of the United States, which was already in existence before the United States became a nation, started literally as slaves and were later given the franchise and other rights of citizenship, to the exercise of which they have only gradually and still incompletely come. The Commonwealth immigrant came to Britain as a full citizen, to a country which knew no discrimination between one citizen and another, and he entered instantly into the possession of the rights of every citizen, from the vote to free treatment under the National Health Service. Whatever drawbacks attended the immigrants arose not from the law or from public policy or from administration, but from those personal circumstances and accidents which cause, and always will cause, the fortunes and experience of one man to be different from another's.

But while, to the immigrant, entry to this country was admission to privileges and opportunities eagerly sought, the impact upon the existing population was very different. For reasons which they could not comprehend, and in pursuance of a decision by default, on which they were never consulted, they found themselves made strangers in their own country.

They found their wives unable to obtain hospital beds in childbirth, their children unable to obtain school places, their homes and neighbourhoods changed beyond recognition, their plans and prospects for the future defeated; at work they found that employers hesitated to apply to the immigrant worker the standards of discipline and competence required of the native-born worker; they began to hear, as time went by, more and more voices which told them that they were now the unwanted. They now learn that a one-way privilege is to be established by act of Parliament; a law which cannot, and is not intended to, operate to protect them or redress their grievances is to be enacted to give the stranger, the disgruntled and the agent-provocateur the power to pillory them for their private actions.

In the hundreds upon hundreds of letters I received when I last spoke on this subject two or three months ago, there was one striking feature which was largely new and which I find ominous. All Members of Parliament are used to the typical anonymous correspondent; but what surprised and alarmed me was the high proportion of ordinary, decent, sensible people, writing a rational and often well-educated letter, who believed that they had to omit their address because it was dangerous to have committed themselves to paper to a Member of Parliament agreeing with the views I had expressed, and that they would risk penalties or reprisals if they were known to have done so. The sense of being a persecuted minority which is growing among ordinary English people in the areas of the country which are affected is something that those without direct experience can hardly imagine. I am going to allow just one of those hundreds of people to speak for me ...

Eight years ago in a respectable street in Wolverhampton a house was sold to a Negro. Now only one white (a woman old-age pensioner) lives there. This is her story. She lost her husband and both her sons in the war. So she turned her seven-roomed house, her only asset, into a boarding house. She worked hard and did well, paid off her mortgage and began to put something by for her old age. Then the immigrants moved in. With growing fear, she saw one house after another taken over. The quiet

street became a place of noise and confusion. Regretfully, her white tenants moved out.

The day after the last one left, she was awakened at 7am by two Negroes who wanted to use her 'phone to contact their employer. When she refused, as she would have refused any stranger at such an hour, she was abused and feared she would have been attacked but for the chain on her door. Immigrant families have tried to rent rooms in her house, but she always refused. Her little store of money went, and after paying rates, she has less than £2 per week. She went to apply for a rate reduction and was seen by a young girl, who on hearing she had a seven-roomed house, suggested she should let part of it. When she said the only people she could get were Negroes, the girl said, "Racial prejudice won't get you anywhere in this country". So she went home.

The telephone is her lifeline. Her family pay the bill, and help her out as best they can. Immigrants have offered to buy her house - at a price which the prospective landlord would be able to recover from his tenants in weeks, or at most a few months. She is becoming afraid to go out. Windows are broken. She finds excreta pushed through her letter box. When she goes to the shops, she is followed by children, charming, wide-grinning piccaninnies. They cannot speak English, but one word they know. "Racialist", they chant. When the new Race Relations Bill is passed, this woman is convinced she will go to prison. And is she so wrong? I begin to wonder.

The other dangerous delusion from which those who are wilfully or otherwise blind to realities suffer, is summed up in the word "integration". To be integrated into a population means to become for all practical purposes indistinguishable from its other members. Now, at all times, where there are marked physical differences, especially of colour, integration is difficult though, over a period, not impossible. There are among the Commonwealth immigrants who have come to live here in the last fifteen years or so, many thousands whose wish and purpose is to be integrated and whose every thought and endeavour is bent in that direction. But to imagine that such a thing enters the heads of a great and growing majority of immigrants and their descendants is a ludicrous misconception, and a dangerous one.

We are on the verge here of a change. Hitherto it has been force of circumstance and of background which has rendered the very idea of integration inaccessible to the greater part of the immigrant population - that they never conceived or intended such a thing, and that their numbers and physical concentration meant the pressures towards integration which normally bear upon any small minority did not operate.

Now we are seeing the growth of positive forces acting against integration, of vested interests in the preservation and sharpening of racial and religious differences, with a view to the exercise of actual domination, first over fellow-immigrants and then over the rest of the population. The cloud no bigger than a man's hand, that can so rapidly overcast the sky, has been visible recently in Wolverhampton and has shown signs of spreading quickly. The words I am about to use, verbatim as they appeared in the local press on 17 February, are not mine, but those of a Labour Member of Parliament who is a minister in the present government ...

The Sikh community's campaign to maintain customs inappropriate in Britain is much to be regretted. Working in Britain, particularly in the public services, they should be prepared to accept the terms and conditions of their employment. To claim special communal rights (or should one say rites ?) leads to a dangerous fragmentation within society. This communalism is a canker; whether practised by one colour or another it is to be strongly condemned.

All credit to John Stonehouse for having had the insight to perceive that, and the courage to say it.

For these dangerous and divisive elements the legislation proposed in the Race Relations Bill is the very pabulum they need to flourish. Here is the means of showing that the immigrant communities can organise to consolidate their members, to agitate and campaign against their fellow citizens, and to overawe and dominate the rest with the legal weapons which the ignorant and the ill-informed have

provided. As I look ahead, I am filled with foreboding; like the Roman, I seem to see "the River Tiber foaming with much blood".

That tragic and intractable phenomenon which we watch with horror on the other side of the Atlantic but which there is interwoven with the history and existence of the States itself, is coming upon us here by our own volition and our own neglect. Indeed, it has all but come. In numerical terms, it will be of American proportions long before the end of the century.

Only resolute and urgent action will avert it even now. Whether there will be the public will to demand and obtain that action, I do not know. All I know is that to see, and not to speak, would be the great betrayal.

Kommentera: